

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, SAVU

În cădere, becurile se aprind / Savu Popa. - București :

Tracus Arte, 2026

ISBN 978-606-023-678-8

821.135.1

www.edituratracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, Bulevardul Gloriei nr. 32, sector 1

© 2026 Tracus Arte

Savu Popa

În cădere, becurile se aprind

Tracus Arte

2026

Acest munte nu are cum să fie
 Fratele meu geamăn,
 Nu are cum!
 Și, dintr-odată,
 Munții s-au restrâns ca un evantai
 Într-un singur munte,
 Cel dintâi,
 Care a încăput din nou
 În mine,
 S-a întors la rădăcini.

De ceva vreme
 Nu mai știu nimic
 Despre el.
 Oare s-a retras în pustinicia vreunei
 Coaste de-ale mele?
 Sau s-a preschimbat în far de fildes
 În apropierea estuarului inimii?

Se-ntâmplă ca
 În unele nopți
 Să visez
 Că undeva, nu prea departe,
 Fratele meu geamăn
 Mă așteaptă,
 Mă visează
 Pe mine,
 Muntele de statură medie,
 În rădăcinat adânc în viscerele
 Sale
 Clocotitoare.

Cuprins

*** [Între cel ce sunt] / 5

Umbra înflorită

*** [Sunt momente] / 9

*** [M-am trezit] / 10

*** [Odată, când eram în clasele mai mici] / 13

*** [Bunicul avea] / 17

*** [În casă e liniște] / 19

*** [O dimineață] / 20

Un călău conștiincios / 21

Atacul de panică al singurătății

*** [În colțul străzii cineva duce o cutie cu becuri] / 25

*** [S-au înmulțit] / 27

*** [Uneori] / 28

Dincolo de acea iarnă (I) / 29

*** [Firele albe] / 30

*** [Într-o zi] / 31

*** [La școală] / 33

*** [Inima mea] / 35

Rău de înălțime în propriul corp

*** [Tot mai obosiți] / 39

*** [Poezia] / 41

*** [Cineva a sprijinit] / 42

*** [Uneori, trecem prin viață de parcă] / 43

*** [Va veni o zi] / 44

În propriile inimi ca-n pivnițele Vaticanului

*** [Am scris] / 49

*** [S-a tot vorbit] / 51

Autoportret / 53

Dincolo de acea iarnă (II) / 54

*** [Țipătul cocoșilor] / 56

Originea poeziei

*** [Atâta liniște] / 59

*** [În buzunarul dimineții] / 60

*** [Copilăria] / 61

*** [Ninsoarea] / 62

Originea poeziei / 64

*** [Și-a adunat] / 65

O muzică îndepărtată / 66

Cicatricile mângâierilor care au demolat imperii

*** [Moartea] / 71

*** [Ne ducem viețile] / 72

*** [Spre amiază] / 74

*** [După ce ai trecut] / 76

*** [Pe rafturile] / 78

*** [Se lasă] / 80

O cruce de carne / 81

Fratele geamăn

Bunica și gerul / 85

Vocea supremă / 89

Fratele geamăn / 94

Între cel ce sunt
Și cel ce-am fost

Un zid de umbră
Pe care se cațără
Iedera remușcărilor.

O piatră aruncată
E de-ajuns
Să spargă
Zidul
Ca pe-o fereastră.

Și să pornească
De la rădăcini

Alarma.

LEBRIS

We know
books

Umbra înflorită

Sunt momente
În care
Aș vrea să nu ies
Prea mult
În evidență,
Să fiu ca o gămălie de chibrit arsă
De câteva zile
Și abandonată printre alte resturi,
Undeva la capătul oricărei răbdări,
Sau ca un bob de nisip
Care face parte dintre cele
Pe care nici vântul,
Nici alți pași,
Nici marea
Nu le-au atins vreodată,
Sau ca un fir de praf care sudează,
Uneori, vizibilul de invizibil
În camera mea unde viața
Îmi transformă tremurul sângelui
Într-un pseudonim
Cu care semnează aceeași carte,
Ale cărei pagini
Devin din ce în ce
Mai albe.

M-am trezit
 Într-o dimineață
 Cu umbra
 Înflorită.

Ploua afară,
 Încontinuu,
 Parcă s-ar fi inversat polii planetei,
 Iar noaptea trecută și-ar fi donat
 Toate organele
 Unui traficant
 De soare viu.

„Ce plante rare îmi populează umbra?
 Ce amestec de cenușă și mireasmă
 Poartă această povară vegetală?”
 Mă-ntrebam, mirat și nu prea.

La început,
 Umbra înflorită
 Mi se părea
 Puțin greoaie,
 Ajunsesem
 Să o simt
 Ca pe o ghiulea
 Pe care corpul o trăgea după el,
 Resemnăt,

Puțin blazat.
 Dar, asta era situația,
 Nu mă puteam
 Împotrivi legilor nescrise
 Ale unei umbre care
 Mi-o lua, uneori, trufașă
 Înaintea corpului,
 Punându-i nenumărate piedici,
 Făcându-i semne obscene pe la spate.

Citisem undeva
 Că sunt flori care iubesc umbra
 Și cresc, prin grădini,
 În zone unde
 Soarele nu ajunge,
 Umede, reci,
 Învăluite într-o paloare
 Cadaverică.

De pildă, la fel ca ferigile
 Cu care, tot mai mult,
 Mă asemăn,
 Caut și eu
 Acele soluri bogate
 În azot poetic, ferite de vânturile
 Aspre ale suficienței de sine,
 Dar care rețin umezeala
 Incertitudinilor.

În schimb,
 Umbra mea,

Înflorită până dincolo de o anumită
Limită a bunului-simț,
Încercând să prindă rădăcini
În locuri cât mai deșertice,
Seamănă cu un trup
Făcând repetiții
Pentru rolul
Propriului său
Mormânt.

Odată, când eram în clasele mai mici,
Ajunsesem acasă
Cu ghiozdanul
Plin de pământ.
Ghiozdanul acela al meu,
Care mă însoțise în toate clasele primare,
Apoi, în cele gimnaziale,
Cel care-mi suportase toate aplecările de spate,
Cu un stoicism exemplar.
Măi să fie,
Făcuseră ai mei, în același timp,
Nevenindu-le să creadă
Cât de greu atârna ghiozdanul acela,
Dar, ce cari tu, în spate, măi copile,
Bolovani, bucăți de fier, pietre de moară!
Și când tata
Deschisese ghiozdanul,
Uluirea i se așternuse pe chip
Ca un nor deasupra unei pajiști.
Ce mă apucase, o luasem pe arătură, cumva?
Unde sunt cărțile, mâncarea, ustensilele?
Ce însemna o asemenea grozăvie?
Cine a umplut cu pământ
Ghiozdanul?
Eram, cumva, ținta
Vreunei batjocuri
A celor mai mari?